

ΩΔΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΟΡΔ ΒΥΡΩΝΑ

✱ ΒΥΡΩΝ ✱

ΕΡΟΜΕΝ εις φῶς κατώτερω λίαν ενδιαφέρον τοὺς θαυμαστάς τοῦ Βύρωνος εὑρημα. Εἶναι τοῦτο ἐλεγεία εἰς αὐτὸν ᾠδῆ, ἐκδοθεῖσα τὸν Ἰούνιον τοῦ 1824, τεσσαράκοντα περίπου ἡμέρας μετὰ τὸν ἐν Μεσολογγίῳ θάνατον αὐτοῦ, ἐν Λιδόρῳ πιθανώτατα. Τὸ μόνον περισῶθὲν ἀντίτυπον αὐτῆς, συνουδούμενον καὶ ὑπὸ καταλλήλου μουσικοῦ συνθέματος, εὑρίσκειται ἐν τῇ Ἱστορικῇ καὶ Ἐθνολογικῇ Ἐταιρείᾳ. Ὁ ἔφορος τοῦ Μουσείου τῆς Ἐταιρείας ταύτης κ. **Κ. Ν. Ράδος**, πολῦτιμος φίλος καὶ συνεργάτης τῆς «**Μουσικῆς Στοᾶς**», ὅστις εἶναι καὶ ὁ δωρητὴς τοῦ ἀντιτύπου εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἐταιρείας, ἔσχε τὴν καλωσύνην πρὶν τὸ καταθέσθαι εἰς αὐτὴν νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς ἡμᾶς τὴν δημοσίευσίν του. Τὴν ᾠδὴν παραθέτομεν πλήρη μετὰ τοῦ Μουσικοῦ συνθέματος.

Ὡς ἐκ τοῦ προλόγου τοῦ προτασσομένου τοῦ ποιήματος καταφαίνεται, τὸ ποίημα τοῦτο ἐγράφη ὑπὸ ἀξίου λόγου Ἑλλῆνος ποιητοῦ, «ὑποκειμένου, τ' ὁποῖον ἕως τῶρα ἐγνωρίσθη εἰς μόνον ξένον Παρνασσόν», — ὅπερ ἐν τούτοις δὲν φαίνεται νὰ ἦναι ὁ Οὐγος Φόσκολος, — ἐξεδόθη δ' ἴσως ὑπὸ τοῦ Σ. Ζαμπελίου, εἰς ὃν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀνήκουσι τὰ ὑπὸ τὸν πρόλογον τοῦ ποιήματος ἀρχικὰ στοιχεῖα. Εἰς τίνα ὅμως ἀνήκει ἡ μουσικὴ σύνθεσις δὲν φαίνεται. Ἐν τῷ προοιμίῳ γίνεται προσέτι λόγος περὶ τοῦ «εὐφυστέρου τῶν ἑλλήνων ποιητῶν» ὡς μετενεγκόντος εἰς ἑλληνικώτερον ὕψος, ἂν καὶ τοῦτο δὲν ἐπέτυχε τελείως, τῆς ιδέας τοῦ ποιητοῦ. Ἀλλὰ τίς ὁ πρῦτανος οὗτος τῶν τότε Ἑλλήνων ποιητῶν. Ἡ ἑλλειψὶς μεγάλῃς εὐχερείας περὶ τὴν στιχουργίαν καὶ τὸ ὕψος δὲν ὑποδηλοῖ τὸν Ἄλ. Σούτσον, οὔτε τὸ ἰδίωμα τὸν Σολωμόν.

Τὸ ὅλον τῆς μικρᾶς πατριωτικῆς ἐκδόσεως ἀποτελεῖ ὀκτασέλιδον τεῦχος εἰς σχῆμα μεγάλου ὀγδού.

Βεβαίως ἡ ἐλεγεία αὕτη τυπουμένη τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ λόρδου καὶ διανεμομένη εἰς τοὺς Ἑλλήνας δὲν ἐνισχύει τὸν κατ' αὐτῶν ὑπαιγιμὸν ἐνὸς βρεττανοῦ ναυάρχου, ὅστις εἰς τὰ ἐσχάτως δημοσιευθέντα ἀπομνημονεύματά του, ἐλαφρῶς ἂν μὴ κακοήθως, τοὺς παρέστησε καταλιπόντας ἀθρήνητον τὸν μέγαν αὐτῶν φίλον.

* Ω Δ Η

Amorosu

τὸς γαμπρὸς ὁ μὴρ τῆς τίχνης αὐτῆς
 χαλδραῶν ἡ... ἡ ῥώων ὁ στρατός πικρὸς γο
 τῆρ' αἰ ψυχῆ τῶν ἡ... τῶν, τ' ἀσθμα
 προθερὸν ἡ χαίρ' ὁ ἐχ... θρὸς ὁ φίλος ἡ... ἀνηλεὲς τῶν
 ἡ... δὸν σκάνδαλ' ἀγαύριες τῶν τὰς αὐτῶν τῶν γ' οὐ τὸ
 τῶν ἐν δὲ ξωρὲν-νὶ δὸν ἡ τὸ τῶν... παύρ δα

ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΟΡΔ ΒΥΡΩΝΑ *
 * * *

τα... του κρη-ρδ' οδου το τελος εν δοξω ελ-
 λι δωρ, ο το προβαιον εαρωσ κρη-ρδ'.
 τns νε κησται α ras κς λαμ προς α.
 φησων αν ην-χει μι δρυσ ρος ο Γραι-κων ζυγαλος ρος
 θα δεϊσ δε σρε ρος η εν τωρελ ην ρωρ, μα
 χρο-δερ α κτων χαιρελ' ο..... εχ δρυσ

* **Τ**ὸ πρὸ πολλὸν λαμπρὸν ὄνομα τοῦ περιφήμου τούτου Ἀγγλον ποιητοῦ ἐδοξάσθη περισσότερον ἀπὸ τὰ τελευταῖα πρακτικὰ τῆς ζωῆς του, καὶ θέλει γενήσῃ ἀφεύκτως ποιήματα εἰς διαφόρους γλώσσας, ἀλλ' ἀποθανόντος εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὑπὲρ τῶν ἑλλήνων, δὲν εἶναι παράξενον, ἐὰν πρῶτοι οἱ Ἕλληες ἐμβῆκαν εἰς τὸ στάδιον τῶν ἐπαίνων του. Ἡ ἑλληνικὴ ἐνγλωμοσύνη εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε ἐκίνησεν εἰς ὕμνον του καὶ ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον ἕως τώρα ἐγνωρίσθη εἰς μόνον ξένον παρασάσον, Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀντὶ συναισθάνεται τὴν ἀδυναμίαν του εἰς τὴν ἀπλο ἑλληνικὴν γλῶσσαν μας, ὁ ἐφνέστερος τῶν ποιητῶν ἑλλήνων ἔστρεψε νὰ παραφράσῃ τὰς ποιητικὰς ἰδέας τοῦ ἀνωπίμου ποιητοῦ εἰς ἑλληνικώτερον ὕφος, ἢ δὲ μετριοφροσύνη τούτου δὲν ἠθέλησε νὰ οικειοποιηθῇ το ἑλληνικώτερον τοῦτο ὕφασμα, Ὅθεν ἐνεκρίθη νὰ τυπωθῶν παραλλήλως καὶ αἱ δύο συντάξεις.

Οἱ διακριτικοὶ ὁμογενεῖς ἀντὶ νὰ μεμφθῶν τὸν ἐκδότην, ἐλπίζει τοῦτος, ὅτι θέλουν τὸν ἐπαινεῖσαι εἰς τὸ νὰ κἀμη κοινόν ὅτι ἐγράφη οικειότερον, καὶ διὰ τὴν προθυμίαν του εἰς τὸ νὰ ἀποδώσῃ ἕκαστω τὸ ἴδιον, ἐλπίζει προσέτι, ὅτι ἡ διπλὴ ἔκθεσις τοῦτη θέλει ἀποδείξει περισσότερον τὸ σέβας μας πρὸς τὸν ἀειμνηστον Βύρωνα.

Την' α̅ Ἰουνίον 1824

Ὁ ἐκδότης. Σ. Ζ.

ΩΔΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΟΡΔ ΒΥΡΩΝΑ

ΕΛΕΓΕΙΑ

1.

ΤΟΥΣ λαμπρούς ὕμνους τῆς νίκης ἀφίνων.
Κλαυθμῶν ἠχεῖ ἠρώων ὁ στρατός
Πικρῶς λυποῦντ' αἱ ψυχαὶ τῶν ἐλλήνων
Τ' ἀκούει μακρόθεν καὶ χαίρ' ὁ ἐχθρός

2.

Ὁ φίλος ἦλθε, πλὴν μόλις τὸν εἶδον,
Σκᾶπτουν κλαίοντες τὸν τάφον αὐτοῦ.
Ἰδοῦ τὸ τέλος ἐνδόξων ἐλπίδων
Καὶ τὸ τρόπαιον θανάτου σκληροῦ.

3.

Ἦλθε νὰ ἐμπνευσ' ὡς ἄλλος Τυρταῖος,
Εἰς κάθε στῆθος πολέμων ὀρμῆν
Πλὴν φέν! ὁ Βᾶροδος ἐλπίδας ματαίως
Ἰδοῦ μένει εἰς αἰώνιον σιωπῆν

4.

Ὡς δένδρον κεῖτ' ὅπ' ἐκόσμει μεγάλως
Τὴν κορυφὴν μουσικοῦ Παρνασοῦ
Νῦν προποδῶν φθειρουσάτου τὸ κάλλος
Πνοή τὸ ἐρόψ' ἀνέμου σφοδροῦ.

* Δημοσιεύεται ἀκριβέστατα, ὡς ἔχει εἰς τὸ ἔντυπον, τὸ κείμενον τοῦ Προλόγου καὶ τῆς Ἑλεγείας Ὡδῆς.